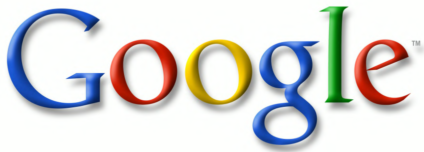
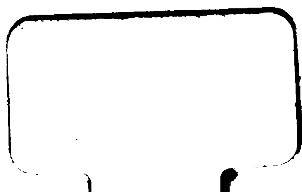

WIDENER
HN STCG $

D. ØSTLUND: DIGTE

D I G T E

AF

D. ØSTLUND

REYKJAVIK
ALDAR-TRYKKERIET
1902

FORFATTERENS FORLAG

TILEGNES

DR. ALFRED BERTHIER OLSEN

MED AGTELSE OG KJÆRLIGHED

AF

FORFATTEREN

Hilsen fra Islandets vange
henover Nordhavets vei,
ekko fra hjerternes sange,
lyder, o frænde, til dig.

— — — — — — — — — — — —

Tag mod min hilsen, skjønt stilt den lyder;
kjærlighed er det jo dog, som byder.

I.

Af bøgernes bog.

„— — Kom jag då att stanna
vid den gamla, goda boken,
boken framför andra böcker;
och jag läste nötta skriften,
som i sekler sargat hjärtan
och i sekler hjärtan hugnat.“

Pontus Wikner.

Det evige ord.

Ordet om fred og forsoning
blev for mit hjerte kjært.
Budskabet bragte mig glæde,
kjendtes saa stort, saa nært.
　　Frelsende sandheds lys
　　trykked sit ømme kys
　　mildt paa min sorgfulde pande.

Ordet om frelsen er evigt,
kommer fra himlen ned,
derfor det magter bevare
mig i al evighed,
　　føre af mørket ud,
　　føre mig hjem til Gud,
　　hjemmet i himlenes himle.

Gud, lad det altid trænge
dybt i mit væsen ind,

fylde med seiers kræfter
tanke og sjæl og sind,
livet opfylde med
Kristi fuldkommenhed,
guddommens evige fylde.

Abrahams kald.

(1. Mos. 12. Heb. 11, 9.)

„Hvo taler dog?“ Han spørger saa,
den gamle Herrens mand.
„Det er, som nogen siger: ‚Gaa!
Gaa bort ifra dit land!
Afsted, afsted, dig skynd afsted!‘ —
Saa lyder kaldet her
i dagens strid, i nattens fred. —
Hvis røst mon dette er?“

„Det er Guds røst, som lyder her
med klang saa underbar;
hans budskabs ord jo dette er,
hans stemme mild og klar:
‚Afsted, afsted, fra hjemmets fred,
fra slegt, fra venner kjær,
fra fædreland, afsted, afsted, —
et andet for dig er.“

„Jeg drager, Herre, paa dit ord;
dit bud jeg lyde vil.
Men hvor hen? Hvilket sted paa jord
skal jeg da drage til?“ —
„Afsted, afsted! til bedre land
Jeg vil dig vise vei!
Det underskjønne Kanaan
det vil jeg give dig.“

Ja, slig det lød fra himlens Gud
til Abraham, hans ven,
og villig, lydig drog han ud,
skjønt vidste ei, hvor hen. —
Afsted, afsted mod Kanaan
det stadig, stadig bar,
indtil han saa det skjønne land
og paa dets grænser var.

Han saa dets ynde, saa dets pragt, —
men blev dog fremmed der.
Hvorfor? Jo, Herren havde sagt:
„Ei endnu tiden er.
Dit land i evig pragt skal staa,
derfor ei tag det end!
Snart skal forbandelsen forgaa;
da faar du det, min ven!“

I løftets land han opholdt sig
i tro paa Herrens ord,
indtil han gik den sidste vei —
i dødens Jordans-flod.
Hans faste tro saa frem, saa frem
mod himmelsk fædreland
og mod et nyt Jerusalem
hinsides Jordans strand.

O underbare tro, som ei
vil verdens glimmer se;
som til dens ære siger: nei,
og taalig bær' dens spe!
O, underbare tro, som ser
langtover tidens jag,
langtover syndens taage-sfer
til evighedens dag!

Derfor ei blues Gud ved ham,
men er endnu hans Gud.
Om føie stund skal Abraham
staa frem i livets skrud
og atter skue løftets land,
som alt han ofred for;
ei se det blot, Guds Kanaan,
for evig han det faar.

Ei *han* aleine! *Og* hans sæd,
hans børn, hans børn i tro,
skal alle, alle være med,
i Kana'ns land faa bo.
De, som lig ham har gaaet her
i „løftets land“ — paa jord —
som gjester, de skal samles der,
naar fyldes løftets ord.

En skare stor, som havets sand,
skal arven tage mod,
skal evigt faa det Kanaan,
som kjøbt har Kristi blod;
derfor al jorden bli'r det land,
som Herrens børn skal faa;
fra syd til nord, fra strand til strand,
skal Kanaans grænser naa.

Og som til Abraham, saa end
til os der lyder kald:
„Drag bort fra land, fra slegt, fra ven!
Til bedre land du skal!
Løs alle baand, som binder her,
søg troens frihed stor!
Lev som en fremmed, hvor du er,
stol paa mit sikre ord!

Hvis vi som Abraham gaar ud
i tro paa kaldets ord,
hans sæd vi er, og snart hans Gud
os skjænker arven stor.
Ja, snart oprinder dagen skjøn,
med udstrakt, herligt land,
da troens børn faar troens løn:
et himmelsk Kanaan.

Herren taler til Job.

(Jobs bog 38. og 39. kap.)

Gamle Job med sine „venner“
talet har om Herrens vei,
talet daarskab, ment at kjende
det, som støvet kjender ei;
talet længe, til omsider
i et stormveir ifra øst
Herrens egen stemme høres,
stemmen som en tordenrøst:

„Hvo er den, som vil formørke
mine raad med uforstand? —
Vel, omgjord da dine lænder,
svar mig, som det bør en mand!
Hvor var du, da jeg grundfæsted
jorden med min magt saa stærk?
Har du indsigt, vel, saa sig mig,
hvem gav planen til mit værk?

Hvo udstrakte maalesnoren,
jordens maal? Fortæl du det!
Hvo nedsænkede dens piller?
Sig mig, at du kan faa ret!
Hvor var du, mens morgenstjerner
jubled til mit skaberværk,
engleskarer sang tilhobe
om min magt saa stor og stærk?

Hvo har lukket havets døre,
naar det frem af dybet brød?
Hvo har klædt det ind i skyer
og i taagens lette svøb?
Hvo afstak en grænse for det,
standsed havet paa dets vei?
Hvo har sagt: Hid skal du komme.
Her skal bølgen lægge sig!?

Har du end i dine dage
kaldt paa morgenrødens glans,
budet lyset frem at bryde,
klæde alt med straalekrans?
Har du øinet havets kilder?
Har du vandret paa dets bund?
saa du gjennem mørkets porte
ind paa dødens sorte grund?

Har du skuet jordens vidder?
Sig det frem, hvis du det ved!
Sig mig, hvor er lysets kilder?
og hvor er vel mørkets sted?
Har du skuet sneens forraad,
haglens hær, til trængsel gjemt?
Har du merket lysets veie?
Vindens vei, har du den kjendt?

Hvo lod tordnens straaler flamme?
Hvo har regnets strømme sendt?
Hvo befaled dem at komme
over land af ingen kjendt?
Hvorfra kommer duggens draaber?
Himlens rim, hvo danned det?
Og hvo formed isens flader?
Sig mig, at du kan faa ret?

Kan du spænde stjerners belte,
løse ‚Orionens' baand?
Kan du ‚Bjørnens' unger lede
frem paa himlen med din haand?
Kan du tolke himlens love,
visdom udi skyen se?
Kan du luftens speiling give
lys paa verdens vel og ve?

Hvo mon mætter løvens hunger?
Hvo mon giver ravnen fangst,
naar dens unger høilydt skriger,
klagende for Gud sin angst?
Æslet vilde, hvo har sendt det
ud i ørknen tør og varm,
hvor det ingen driver frygter,
men kun ler til stadens larm?

Mon du giver hesten styrke,
mod, saa den ei frygter død,
men i krigens larm sig kaster,
naar den hør' trompetens stød?
Har du ørnen lært at flyve
mod det høie dristig op?
Har du lært den rov at speide
fra sit bo paa fjeldets top?"

Herren bliver ved at tale:
„Vil vel støv anklage mig?
Vil en dadler med Jehovah
trætte om hans raad, hans vei?
Vil du laste, vel, svo svar mig,
svar paa, hvad jeg spørger dig;
svar, at du kan finde retten,
retten til at dømme mig!"

Job nu svarer Gud og siger:
„Støv er jeg. Hvad kan mod dig
jeg vel svare? Haand for munden
vil jeg lægge; thi din vei
ene, ene er den rette
En gang har jeg talt, ja fler',
skal ei mere! Du alene
vis og sanddıu var og er!"

Esaias' syn.

(Es. 6.)

Herren saa jeg, kongen Gud,
sidde paa sin æres trone,
klædt i lysets rene skrud
og med skjønheds straalekrone;
saa de mægtige serafer
hos ham i hans tempel stande,
saa dem skule hver sin pande
for den Herres majestæt.

Hver til anden raabte ud —
klart med toner stærke, rene —
„Hellig, hellig, hellig Gud
Herren Zebaoth er ene.
Fuld er jorden af hans ære!“ —
For serafers rene sange
skjælved templets poster bange;
huset fyldtes alt med røg.

„Ve mig!“ raabte jeg, „fortabt
er jeg arme, jeg, som skuer

kongen, Gud, som alt har skabt;
ser de hellighedens luer,
som alt urent maa fortære!
Jeg er uren; mine læber
syndens smitte jo beklæber!
Ve mig! Ve mig! Jeg forgaar!"

Da fra engleskaren der
en seraf til mig udsendtes;
med en glød han kom mig nær,
og min synd ifra mig vendtes;
sagde med sin milde stemme:
„Gløden rensed dine læber.
Synden nu ei ved dem klæber.
Den er fjernet og forladt."

Da jeg hørte Herrens ord:
„Hvo vil ud mit budskab bære,
tale om min naade stor?
Hvo vil vel mit vidne være?" —
Da jeg glad til Herren sagde:
„Send mig, send mig, Gud! Her er jeg!
Ud dit budskab glad nu bær' jeg.
Herre Gud, o send, send mig!"

Nebukadnezars drøm.

(Dan. 2.)

Tanker saa tunge i Babylon gjæster
Nebukadnezars det prægtige slot.
Kongen har ufred, trods lege og fester;
intet opmuntrer den bøiede drot.

Sent kommer søvnen om aften med hvile;
søvnen selv bringer ham sorg og besvær.
Drømme om ulykke trænger som pile
ind i hans sjæl, skjønt betynget den er.

Slig han ved nattetid vaagner forfærdet:
natten en drøm i sit skjød havde gjemt.
Drømt har han, drømt, ak, men sig dog, hvad er det?
Drømmen, selv drømmen, ak, den har han glemt.

Kaldæas spaamænd han da lader kalde:
„Sig mig den drøm, som i nat for mig kom.“

Ingen det magted blandt mændene alle,
derfor de ramtes af trusel og dom:

„Siger I ikke min drøm og dens mening,
skal I omkomme ved huggende sverd.
Da eders huse og I i forening
straks skal forgaa. Da I vel er det værd."

Daniel regnedes med blandt de vise.
Døden ham trued. Han bad til sin Gud.
Drømmen blev vist ham. Sin Gud fik han
prise.
Han ham af dødsfaren friede ud.

Ind blev han ført i de hvælvede sale,
vidnede der om Guds visdom saa stor.
Ydmyg han var. Ikke hørtes han prale;
bar frem i gudsfrygt det sandhedens ord.

„For dig, o konge, sig syner fremstilled,
mens paa dit leie urolig du laa;
der fik du skue et kjæmpestort billed
straalende herligt og skjønt for dig staa.

Hoved af guld, og af sølv var der dannet
bryst, men af kobber dets lænder bestod.

Benene jern, og i fødderne blandet
ler var med jern. — Ei den blanding var god.

Du det beskued, indtil der blev revet
— dog ei med hænder — en sten, som
nedfaldt,
naaede fødderne, — billedet bæved,
styrted omkuld, og til avner blev alt.

Avnerne svandt; thi fra jorden en mægtig
storm dem bortfeied; — ei saas af dem spor.
Stenen — den blev til en klippe saa prægtig,
fyldte, opfyldte alene vor jord.

Dette er drømmen. Dens tydning er denne:
Konge, du selv er det hoved af guld.
Alt du behersker, som mennesker kjende.
— Dog skal dit rige nedstyrtes i muld.

Sølvet er riget, som siden fremtræder,
Persiens rige, ei prægtigt som dit;
dog det behersker de mægtige stæder.
— Falde det skal, mens det hersker saa vidt.

Kobberet, riget, det tredje i orden,
Grækenlands rige, ei herligt som dit;

dog det beseirer al magt her paa jorden.
— Falde det skal, mens det hersker saa vidt.

Jernet er romernes vældige rige,
stærkere vistnok det bliver end dit;
alt her paa jord for dets magt nødes vige.
— Falde det skal, skjønt det hersker saa vidt.

Jernet og leret er rigerne siden,
rigerne ti, som af Rom skal fremstaa.
Mindre de er, skjønt de hersker og viden.
— Spredes de skal og tilsidst helt forgaa.

Da kommer riget, som naar over alle
riger, som herskede her paa vor jord —
riget, som staar, naar de riger maa falde;
gudsriget evigt er klippen saa stor."

Kongen sig bøjede i støv og bekjendte:
„Daniel, jeg vil tilbede din Gud.
Mægtig er Herren, som lyset mig sendte;
visdommen er i hans sandhed og bud."

Herrens navn.

(Sal 8. Heb. 2.)

Hvor herligt, o hærskarers Herre,
dit navn over jorden dog er!
Dets pragt over hvælvingen straaler
i stjernernes glimrende hær.
Dets lovprisning englenes skarer
med vælde og magt toner ud;
ja, lov selv af diendes læber
dig synges, o evige Gud.

Naar himmelens ynde jeg skuer,
et værk af din mægtige haand,
og maanen og stjernernes hære,
med undren opfyldes min aand:
O, hvor er vel mennesket værdigt,
at det du dog kommer i hu?
Og menneskets søn, o, hvad er han,
at hædre ham saa skulde du?

Du skabte ham lig dig. Et lidet
han ringere blev kun end Gud.
Du herlig ham kroned med ære,
alt lagde du under hans bud;
ja, dyrene, fugle og fiske
og alt, dine fingre har gjort. —
Vor herre, o hærskarers Herre,
dit navn over jorden er stort!

*
* *

Dog endnu vi skuer ei alting
som under ham være det lagt,
men ser det, at synden og døden
ham holder saa haardt i sin magt;
ja, mennesket selv er ble't fange
og skuer mod dag frem med gru;
forbandelsen reiser sig mod det;
det er ikke hersker endnu.

Men *Jesus* vi skuer som kronet
med ære og herlighed stor.
Han smagte for syndere døden,
men nu over himle han bor.
Han overvandt synden og døden,
og menneskesøn han dog var.
De afrevne baand har han bundet,
gjort veien til herlighed klar.

Han skammer sig ikke at kalde
os brødre, han et med os er.
Han brødrene snart skal fremstille
for kongen, vor fader saa kjær;
og riget og magten skal gives,
til menneskers børn; ja, da skal
alt lægges dem end under fødder
for tid og for evighed al.

*
* *

O Gud, i forundring jeg stammer:
Hvor herligt dit navn jo dog er!
Hvad er dog vi mennesker værdig,
at slig os du kan have kjær!
Din himmel, din frelse, din sandhed
mig dagligen bedre nu lær',
at kjende dit navn, o min fader,
det navn, som kun kjærlighed er.

Herren taler.

(Es, 41, 10; 49, 15 Jer. 31, 2.)

Hjerte, fryd dig, Gud er her.
Hør hans milde tale:
„Jeg i kjærlighed er nær
for at dig husvale.“

„Evigt, evigt elsker jeg.
Lyt til denne stemme,
har i haanden tegnet dig,
kan dig aldrig glemme.“

„Bjerge rokkes kan paa jord,
høie selv kan vige;
evigt staar dog pagtens ord:
Jeg skal aldrig svige.“

„Ved mit lys jeg leder dig
mod den hvide trone.
Efter livets pilgrimsvei
følger ærens krone.

Tillid.

(Sal. 62, 1—5.)

Alene i haab til din Gud
vær stille, min sjæl, ja, vær stille.
Fra ham kommer kjærligheds bud,
det ømme, det salige, milde:
„Din frelser er Gud.
Han fører dig ud
fra synd og fra farer.
Han kjærlig bevarer
hver den, hvis forventning han er."

Alene i haab til min Gud
min sjæl nu er stille, ja, stille.
Jeg lytter, jeg hører hans bud,
og intet fra ham mig kan skille.
Min frelser er Gud.
Jeg elsker hans bud.
Han trofast mig leder
og for mig bereder
sit evige, himmelske hjem.

Herrens pris.

(Sal. 92, 1—3.)

O Gud, vor Gud, hvor godt det er
dit store navn at love her,
at synge om din naades ord,
og gjøre kjendt her paa vor jord
din ømme kjærlighed saa stor!

Jeg glæder mig ved alt dit værk,
der vidner om din magt saa stærk.
Du skabte med dit guddoms ord
al himlens hær og hav og jord. —
O Gud, hvor er din gjerning stor!

„Sæt mig som et segl paa dit hjerte."

(Høis. 8, 6. 7.)

Som segl paa dit hjerte,
som segl paa din arm,
som tegn paa din smerte
og kjærlighed varm
  sæt mig, o brudgom!

Thi stærk saasom døden
din kjærlighed er,
ja, større end brøden
og syndernes hær,
  større, o brudgum!

Din kjærlighed ømme
for evig bestaar.
Dens ild ingen strømme,
udslukke formaar,
  ingen, o brudgom!

O, lær mig, o, lær mig
at kjende dig her!
O, tag mig og bær mig
og vær du mig nær,
nær mig, o brudgom!

O, lad mig faa hvile
hos dig, ja, hos dig!
Did naar ingen pile;
du freder jo mig,
trofaste brudgom.

Som segl paa dit hjerte,
som segl paa din arm,
som tegn paa din smerte
og kjærlighed varm,
sæt mig, o brudgom!

Herrens bøn.

(Matt. 6, 9—13.)

Fader, som i himle bor,
helligt vorde her paa jord
navnet dit, det kjære.
Lær os det at ære.

Lad dit rige, gode Gud,
til os komme, bredes ud
gjennem os til andre,
som din vei vil vandre.

Lad din egen vilje ske
her paa jord, ja, lad os se
dagen, da ei flere
bryde skal den mere.

Dagens børn vi jo kun er.
Dagligt brød, o fader kjær,
du os derfor give.
Hold os selv i live.

Os vor synd forlad, o Gud,
Klæd du os i naadens skrud.
Giv vi maa forlade
andre villig, glade.

Fristelserne blive ei
haarde saa, at bort fra dig
de os skulde drage,
vi i nød forsage.

Frels os, fader, fader kjær.
Dit jo riget, magten er,
æren, — alt tilsammen
dit jo er. Ja, amen.

Jesus paa Oljebjerget.

„Og hver gik til sit hus,
men Jesus gik til Oljebjerget."
Joh. 7. 53; 8, 1.

Dagen er runden;
møien er svunden
med dagen hed.
Solen har dalet,
aftnen har svalet
og skjænket fred.

Hver hos de kjære
hjemme vil være
og glædes der.
Hjemme, ja hjemme,
der kan man glemme
sin møie svær.

Dog en ses vandre
bort ifra andre —
ei hjem det bær';
bjerget, det høie,
skuer hans øie, —
hans maal det er.

Ydmyg han bøier
knæ, og han høier
sin røst i bøn,
beder, ja beder,
søger og leder
om hjælp i løn.

Faderen hører
sønnen og rører
ham dybt i aand.
Ved ham saa stille
rører den milde
alfaderhaand.

* * *

O, hvad er glæden
hjemme mod freden
i Jesu bøn!
O, hvad er alle
mod at faa kalde
paa Gud i løn!

Jesus, vær med mig
hjælp mig og fred mig,
paa bønnens vei!
Hjælp mig at glemme
verden der hjemme
og gaa med dig!

Lammets pris.

(Aabenb. 5. og 21. kap.)

Guds kjære lam, vi lover dig
for naaden, du saa frit os gav;
for salighedens himmelvei,
du aabned gjennem død og grav.

Kor:
:,: Værdigt (lammet er),
værdigt lammet evigt er, :,:
værdigt (lammet er),
værdigt (lammet er),
værdigt al lov og pris
(al lov og pris).

Du kjøbte os fra syndens magt
ved blodet, o, vor frelser kjær;
du stifter med os naadens pagt,
dens faste borgen selv du er.

Du vore hjerter fylder her
med glæde fra din trone hist;

ved aanden er du dine nær
og salighedens haab gjør vist.

I haabet ser vi dagen skjøn,
naar alt forbandet borte er;
naar syndre har lidt syndens løn,
og ingen sorg og død er mer.

Fra jorden ny skal himmelsk pris
for evigt, evigt tone ud,
Guds verdensalt blir paradis
og alt blir klædt i frelses skrud.

II.

I stille stunder.

„Kvar gong det syng deg djupast i sjæl,
daa maa du teia og lyda væl.
Syng det i tonar, ei fødd' av jord,
syng det med reine, heilage ord,
bøyg deg for Gud under toneljod,
sjølv um du ei hans meining forstod."

Vetle Vislie.

Glædestoner.

I.

Harpen maa stemmes,
tonerne lyde,
lyde mod himmelens kyst.
Sorgen maa glemmes.
Jeg vil mig fryde,
fryde med saligheds lyst.

Sangen om freden
liflig skal klinge,
løfte, ja løfte mit sind.
Ordet om glæden
stille skal ringe,
ringe Guds jubelaar ind.

II.

Jeg er glad, jeg er glad!
Ja, hvert ord i mit kvad
er for glæde et navn.

Fra min frydfyldte sjæl
strømmer lovsangens væld
mod det eviges favn.

Thi en synder som mig
har Gud antaget sig,
da jeg kom med min bøn.
Nu min fader han er,
har mig hjertelig kjær,
som sin enbaarne søn.

I sin aand han nu er
mig saa inderlig nær,
ja, han *bor* i min sjæl
med sit levende ord,
med sin glæde saa stor
som min evige del.

Derfor jublende lyd,
fyldt med saligste fryd,
fra min sjæl toner ud —
her i jammerens dal,
hist i himmelens sal; —
hyldest bringer jeg Gud.

III.

Klingende toner
lyder for hjertet her;
han, som forsoner,
er mig nu kjærlig nær,
og forsoningens ord
de bringer til jord
himmelens glæde.

Mig er det, glæde
hellig, som Gud, har fyldt;
alting her nede
har den i lys forgyldt.
Og derfor hver dag
og hvert aandedrag
forsoneren priser.

Derfor jeg fryder
mig med den jubelsang,
hvilken nedbryder
sorger og jordens tvang
og fører mod sky
mit liv paa ny,
liv for Guds ansigt.

Har du — ?

Har du øre
til at høre
  himlens høie ord?
Har du øie
for det høie
  over, over jord?

Da du hører
ord, som fører
  med sig salig fred,
ja, da lyder
  ord, som bryder
  jordens stængsler ned.

Frydeklangen,
himmelsangen,
  da du høre vil,
sang til fredens,
kjærlighedens
rige tonespil.

Da du skuer
klare luer
  fra Guds herlighed
varme, varme
ømt vor arme
  jord med kjærlighed.

Da du kjender,
at han sender
  helligaanden ud
til de mange
trætte, bange
  som sit glædesbud.

Fred han taler.
Han husvaler
  ogsaa, ogsaa dig.
Og hans glæde
da vil frede
  al din fremtidsvei.

Ham.

Hin gang, da hjerte
og knæ blev bøiet,
da sorg og smerte
opfyldte øiet
  med taarer,
da saa jeg en haand
  sig strække saa trofast ned
og løse de baand,
som hindred min ro og fred.

Et hjerte da følte jeg,
som klapped saa varmt, ja saa varmt —
det klapped for mig, for mig,
for alle og alt, som er armt —,
vilde saa gjerne i døden briste,
kunde det bare fra synden vriste
mit skyldbetyngede liv.

En stemme med mild betoning —
hans ømmeste hyrderøst —

fortalte, at fuld forsoning
var gjort for min synd og brøst;

at Gud er min kjærlige fader —
han ei til at dømme har lyst —
at favnen han for mig oplader
og trykker mig glad til sit bryst.

Og taus jeg lytted, og jubel fyldte
min mørke, bedrøvede sjæl.
Betalt var alt, hvad til Gud jeg skyldte,
og fri var jo bleven den arme træl.

Og han, min velgjører, han lever
og evigt den samme er;
mit sind mod det høie han hæver
og han er mig stedse nær;
og saligheds høieste, reneste glæde
han skjænker nu i min sjæl.
Kun taarer af glæde
mit øie kan væde
for kjærligheds rigeste væld.

Sabbatsstilhed.

Velkommen, sabbatshvile!
Dit komme glæder mig.
Bort jordens sorger ile,
og freden nærmer sig
som balsom for mit hjerte,
som bod for al min smerte
og alt, som trykker mig.

Velkomne, kjære timer!
I dag jeg ro skal faa,
thi engle sagte kimer
i tusen klokker smaa
de fredens toner milde,
som stemmer alt saa stille,
hvor livets bølger gaa.

Ved fredens toner hører
jeg himmelfaders ord.
Hver hjertestreng det rører
til andagt, hellig, stor;

paa bønnens hvide vinger
min aand sig frigjort svinger
og hos min fader bor.

Og ved hans høire side,
i helligdommens kor,
der er min broder blide;
i herlighed han bor.
Han siger: „Kom, du trætte!
Jeg byrden din kan lette;
min magt er evig, stor.“

„Hos mig er stille hvile,
og her du dvæle maa,
hid naar ei satans pile,
ei kan saa høit de gaa.
Hans virkekreds er jorden;
til „Zion, høit i Norden“*,
hans anslag ei skal naa.“

Saa lider hvilens timer,
min Gud og frelser kjær,
og aftenklokken kimer:
„Sabbaten svunden er.“

---

* Guds trone. Sal. 48, 2.

Hist aftenrøden blide
ses prægtig frem at skride, —
en uge ny er nær.

O, Jesus, gaa du med mig,
naar arbeidstid er nær!
Fra synd og fare fred mig
med dine engles hær!
Lad sabbatsfred ledsage
mig gjennem ugens dage
og alle dens besvær!

Og snart den dag oprinder,
da møien ende faar,
da alt besvær forsvinder,
og hvilen forestaar.
Ja, jordens sorger vige
og salighedens rige
en evig seier faar.

Sang.

—

I.

Du, som lærte synge
himlens melodi,
lærte her at prise
naadesfylden fri;

lærte her at juble,
frydes i din Gud,
saa at glæden klædte
alt i lovsangs skrud;

saa at hele dagen
blev en lovsang kun,
lovsang til vor fader
ud fra hjertens grund; —

bliv kun ved at synge,
syng bestandig ud
salighedens toner,
pris vor gode Gud.

Syng, saa syndre hører
naadens milde bud:
„Frelsen frit tilbydes,
kjærlighed er Gud.“

Syng, saa hjertets glæde
kan til andre naa.
Syng, saa mange med dig
del deri kan faa.

Syng, thi jubelklangens
store aar er nær,
da vor sang forenes
hos vor fader kjær.

II.

Frelste sjæl, hæv høit din sang!
Lad de rene toners klang
opad stige!
Lad den stige oven sky,
hvor, i himmellysets gry,
jordens sorg maa vige.

Ja, lad sjælen løftes med,
glemme bort for himlens fred
jordens smerte;

hæves did, hvor jubelsang
strømmer med en hellig klang
ind i hvert et hjerte.

Jordens sorger snart forgaar,
snart oprinder glædens aar
for Guds venner.
Did os kalder jordens sang,
hvor de gyldne harpers klang
aldrig, aldrig ender.

Bön.

I.

Du de tröttes hvila,
Herre, låt mig ila
till din borg.
Du ju ei förkastar
den, som till dig hastar
i sin sorg.

O hur hjärtat längtar,
och hur anden trängtar
efter frid!
Låt då fridens toner
ifrån himlens zoner
tala frid.

Då jag ser och känner:
här finns inga vänner,
som ge tröst,
låt mitt hjärta värmas

vid att evigt närmas
till ditt bröst.

Låt din kärlek varma
göra mig, mig arma,
evigt rik!
Må jag ock i nöden
genom dig till döden
bli dig lik.

II.

Rens mig, fader kjær,
i din kjærlighed.
Gjör mig ren og skjær
i retfærdighed.

Stille, stille fred
i mit hjerte send,
fred, som varer ved,
fred fra himmelen.

Glæde fra dit liv,
sang, ja jubelsang,
i mit hjerte giv
evigheden lang.

III.

„Licht, Licht,
mehr Licht!“
(Göthes sidste ord.)

Lys mig, lys mig, milde fader,
du, som stjerners myriader
med dit øie lyser op!
Sku du til mig, lad dit øie
straale fra din himmel høie,
tænde i mig evigt haab!

Hvis det lys min sjæl beskuer,
jeg for intet mere gruer,
selv ei dødens mørke nat.
Sorgen ingen sorg er mere;
døden slutter at regjere,
hvor dit øies glans er sat.

IV.

Fader, bedende,
naade ledende
    kommer, ja kommer vi arme.
Sku du vor trængsel,
føl du vor længsel,
    kjærligen du dig forbarme.

Læg du hjerterne,
stil du smerterne,
tør du hver svidende taare,
fri os fra nøden,
sorgen og døden.
Lad den ei sjælene saare.

Gud din kjærligheds
glans, din herligheds
lys i vor sjæl du optænde.
Det os berede
helligste glæde
tiden, som ikke faar ende.

Vort salige haab.

Op mod det høie
løft kun dit øie!
Snart vor forløser vil komme i sky.
Dem, som ham venter,
hjem han da henter,
op til Jerusalems herlige by.
Sorgernes nat, den er snart svunden hen,
himmelens glæde og fred bli'r igjen.
Lyde skal sangen,
tone skal klangen
gjennem al evigheds salige aar.

Op mod det høie
løft kun dit øie!
Se udi haabet din himmel hos Gud!
Haabet dig glæde,
rense og frede,
indtil du klædes i herligheds skrud.
Medens du vandrer som pilgrim paa jord,
ophøi din frelser, hans kjærlighed stor.
Pris ham, at andre
med dig maa vandre
veien, som fører mod saligheds hjem.

Paa solsiden af korset.

„Live not in the shadow of the cross,
but on the sunny side of the cross,
where the sun of rightousness may
shine into your heart." — E. G. White.

Er der fred i korsets *skygge*,
saa' at sjæle *der* vil bygge
tilflugtssted fra sit besvær,
o, hvad maa da *lyset* være,
korsets lys, det klare, skjære,
som saa herlig straaler der!

Korset skiller os fra nøden,
thi paa korset skede døden,
syndens, sorgens, jamrens død.
Glæden, jublen, fryden lever,
og i korsets stridsmænd bæver
med al himlens varme glød.

Korset staar som seirens mærke,
seiren over døden stærke,
seier over syndens magt.
Ved dets solelyse side
vil vi kjæmpe, vil vi bide,
staa som glædens seiersvagt.

Det skjønne, lyse hjem.

Hæv dit blik, Guds lille skare!
Snart paa hvide skyer klare
Jesus selv herned skal fare,
hente os til himlens hjem.

Og hos ham vor frelser kjære,
skal vi da for evig være
for at mer og mer faa lære
kjende al hans kjærlighed.

Der skal endes al vor møie,
taaren tørres af vort øie,
sorgen flygte for den høie
jubelsang i himlens hjem.

Skjønne haab! vort mod du liver,
letter byrden og os giver
forsmag paa den fryd, som bliver
evig hos vor frelser der.

II.

Af naturens musik.

„There is a pleasure in the pathless woods,
There is a rapture on the lonely shore,
There is society where none intrudes
By the deep sea, and music in its roare:
I love not man the less, but nature more."

Lord Byron.

Straalende sol!

Straalende sol!
Pol fra til pol,
syd fra til norden,
over al jorden
glans din gaar ud, —
hilser fra Gud.

Lyser saa tro,
hvor vi end bo;
lyser med herlig
straalglans saa kjærlig;
lyser med haab
alle os op.

Straalende sol!
Hvor er din stol?
Hvor kan du hvile?
Bort ses du ile.
Søger du ro?
Hvor kan du bo?

Naar kan du gaa
stilhed at faa?
Hvile du skjænker
andre, men tænker
selv ikke paa
hvile at faa.

Straalerne fly
kun at paany
andre behage,
hastende drage
veien saa stor,
veien om jord.

Verk dit er let.
Ei blir du træt,
skjønt du ei hviler,
skjønt du fremiler
lynsnar din vei,
stansende ei.

Ja, thi du er
straalglans saa skjær,
glans fra alfader.
Evigt du bader
verden med lys,
kjærligheds kys.

I Nordland.

Her op i norden,
hvor lig en torden
stormene ofte raser med vælde
mellem de høie, mægtige fjelde;

her, hvor midnatssolen
klart omstraaler polen,
klæder hav og land med himmelpragt
ind i lysets herlig-skjønne dragt
i de lange sommernætter;

her, hvor de vilde
havbølger spille
med underbar, herlig og levende klang
sin store musik til naturens sang
om skaberens magt og hans ære;

her al vor storhed blegner,
mens i fjeld og hav og himlens hvælv
den store skaber og opholder selv
sit billed for os tegner.

I hans store, skjønne rige
har vi støvgrand lidt, kun lidt at sige;

os det sømmer tie, høre,
naar han selv vil føre
talen om sig for vort øre.

Min moders Gud og himmel.

Det aften var, og tusen stjerner saa
paa jorden ned fra himlen klar og blaa;
og synet talte til mit unge hjerte,
og mindet vaagned, — og det bragte smerte,
men selve smerten var mig bleven kjær
fordi jeg mente, at alfader er
i smertens stunder hjertet mere nær.

Og tanken hen til barndomsdage gik
og mindte om min moders kjære blik,
det troesfaste, rene, gode, milde,
som saa paa mig, imens vi da saa stille
tilsammen sad og talte om, at der,
histoppe over stjerners store hær,
der er det land, hvor alles fader er.

Jeg spurgte da, hvorfor de stjerner dog
paa himlens bane vandrede i tog,
og moder sagde, at den gode fader
han skabte disse stjerners myriader
til vidner om sin herlighed og magt.
„Saa høi og rig og skjøn som himlens pragt
er Herrens godhed og hans naades pagt.“

Jeg var nok ei „saa vis og klog“ den gang;
thi verdens visdoms-tales dumpe klang
ei naaede paa mindste vis mit øre;
det var for mig fuldstændig nok at høre
paa moders ord, thi hvad hun sagde mig
var sandt; om andre ei forfeiled sig,
ét var mig vist: hún gjorde det nok ei.

Men verden med sin visdom, vid og kløgt
blev stillet for mig og af mig forsøgt,
ja, hvad den magter byde har jeg prøvet;
den gav mig intet, men den fra mig røved
den sindets ro, den aandens stille fred,
den glæde stor, jeg i enfoldighed
dog fandt i troen paa guds kjærlighed.

Bedrøvet stod jeg da hin aftenstund
og følte savnet paa mit hjertes bund,
mens synet af den store stjernevrimmel
mig mindte om min moders Gúd og himmel.
Da skued jeg i bøn til moders Gud,
og fra mit hjerte sorgen dreves ud
af himlens og af himmelfredens bud.

Aftenstemning.

Balsom fra det høie.
Stille, stille fred
sagte sænkes ned. —
Mildt i trætte sind
gydes kjærlig ind
balsom fra det høie.

Glans ifra Guds øie.
Aftenrødes glans,
himlens purpurkrans,
herlig, ren og skjær,
o, jeg ser, du er
glans ifra Guds øie.

Mig om ham du minder,
ham, som stadig ser,
hvad paa jorden sker,
men hvis miskundhed
varer, varer ved, —
mig om ham du minder.

Havet.

—

Dette hav der ude,
som i storm kan tude
ligt et vilddyr i sin fnysen,
fylde mig med rædsler, gysen,
ja, med jammer, ja med kvaler,
som naar dødens tunge taler
  mørkets konges haarde ord, —

dog i dag saa stille
ligger, som det vilde
mig forføre med sin ynde,
som det vilde mig tilskynde
til at tro, at evig stilhed,
himmelsk fred og himmelsk mildhed
  i dets dybe hjerte bor.

Dog i dette hjerte
— jeg det grundigt lærte —
storm og ufred hører hjemme.
Mig bedrager ei dets stemme,

skjønt i dag den stilsomt klinger,
som en lyd af engles vinger,
  engle med et fredens bud.

Slig jeg ogsaa lærte,
at mit eget hjerte
stundom juble kan af glæde,
derpaa straks dog hulke, græde,
naar en livets storm det hæver,
saa det frygtsomt skjælver, bæver
  ligt et løv i stormens sus.

Kun hos Gud, min fader,
han, som synd forlader,
bange sjæle til sig drager
og dem aldrig mer forsager,
kun hos ham er hjertefreden
varig gjennem evigheden,
  thi hans liv er evig fred.

Og hos ham jeg bliver.
For hver stund han giver
mig den fred, som død beseirer,
gjør, at høitid her jeg feirer,
høitid her, hvor nøden, sorgen
hersker stærkere hver morgen,
  end den dag, som svandt igaar.

Dugregn.

Disig er luften,
taagerne falder.
Vemodets aander
høit paa mig kalder:

„Livet dit ligner
dugregnets draaber:
ligt dem dybt falder
alt, hvad du haaber."

* * *

Stunderne glider,
solen oprinder,
og for dens straaler
vemodet svinder.

Tungsindets aander
med mørket drager;
himmelske engle
lyset ledsager.

Englene taler
haab til mit hjerte,
haab, som kan læge
bitreste smerte:

„Lysenes fader
han os udsender.
Glæde vi bringer
jorderigs ender.

Herren, som tændte
livsglædens kjerte,
og som ved haabet
glæded dit hjerte,

han skal og føre
dig gjennem tiden,
føre dit livshaab
uskadt i striden."

* *
*

Lysenes fader,
tak, at jeg eier
glæde, som liver,
haab, som gi'r seier!

Straalende livshaab
lys over livet,

jubel og glæde
har du mig givet

* *
*

Sangen om Herren
og om hans naade
løfter mig over
sorger og vaade,

løfter, ja løfter,
indtil jeg havner
hjemme, hvor Herren
kjærlig mig favner.

IV.

Kjærlighed og venskab.

„O, kärlek! Jords och himmels under!
Du salighetens andedräkt!
Gudomlighetens friska fläkt
I lifvets qvalmuppfyllda lunder!"

Es. Tegner.

Livets maal.

Livet, livet
er os givet
for i kjærlighed at leves,
for at være offergave,
offer med vor hele sjæl.
For én glæde kun at have:
glæden over andres vel.

Har du givet
hele livet
for i kjærlighed at leves,
da du ved: din offergave
maaler kun det glædens væld,
fryd fra Gud, som du maa have,
himlens jubel i din sjæl.

Til hende.

Jeg er nok borte
i dag fra dig,
men paa den korte
usête vei,
som jeg kalder tanken,
jeg søger dig
og ved sagte banken
jeg melder mig,
og saa ønsker stille:
gid glæden vilde
nu bli' din gjest
i julens fest!

Hjemmet.

Her ved det store, det bølgende hav
sidder jeg ene og grunder i dag:
Mon disse bølger kun bliver en grav,
skjulende koldt i sit stadige jag
tankerne mine?

Eller mon tro, at de bærer det frem,
det, som nu klinger i hjertet hos mig,
bærer det frem til det fredsæle hjem,
som jeg jo har nu i hjertet hos dig,
kjærlighedshjemmet?

Ak ja! De bærer min ensomme sang!
End over vandene svæver Guds aand,
som den ved skabelsens morgen engang
svæved og løsned de knugende baand,
lyset udsendte.

Saa skal hans aand nu i dag bringe ud
tankernes, bønnernes, længslernes hær,

bringe fra mig nu det ømmeste bud,
lade dig føle, jeg selv er dig nær,
nær gjennem aanden,

Baandet, som bandt mig til hjemlandets jord,
binder ei mer, men Guds kjærligheds baand
binder mig stedse i aand og i ord
nærmere dig, som jeg fik af hans aand,
nær dig, du kjære.

Han, som sig bandt ved sin kjærlighed stor,
bandt sig til brødrenes nød og besvær,
han, som sig gav til de arme paa jord,
bliver dem altid saa inderlig nær,
nær dem for evig.

Intet, nei intet kan skille ham mer
fra nogen sjæl, som han tilhøre vil.
Han har sig givet, han derfor er nær;
han er os nær, og han hører os til,
sjælenes broder.

Nær sine kjære jo bliver og den,
som udi kjærlighed hengiver sig.
Gir jeg dig alt, som kan gives en ven,
kan heller *intet* mig skille fra dig;
da er jeg nær dig,

nær dig hver dag, i hver tanke saa kjær,
nær dig i bøn paa det lønlige sted,
nær dig i sorg og i kamp og besvær
nær dig just nu, nu i aften i fred,
nu er jeg nær dig.

* *
*

Her ved det store, det bølgende hav
skuer jeg opad, her bøier jeg knæ,
takker min Gud for alt godt, som han gav,
for at han fjerner forbandelsens ve,
giver mig freden.

Tak være ham, som os lærte sin vei,
veien til enhed i renhedens aand.
Derved han drager os sammen til sig,
og os forener med stærkeste baand,
baand fra Guds himmel.

Lad det dig glæde, hvor ene du gaar.
Vandre i tro, som du saa nu hans haand,
haanden, som leder os aar efter aar,
indtil han opløser skyggernes baand,
som end os trykker.

Snart kommer dagen, da skyggerne fly,
fly for det eviges straalende glans,

dagen, da ven finder vennen paa ny,
dagen, som bringer os saligheds krans
hjemme hos Herren.

Da skal jeg se dig, saa vist som i aand
jeg har dig følt her i stilsomme stund,
da skal jeg se dig og trykke din haand,
bo med dig sammen paa saligheds grund,
hjemme hos Herren.

Duen med hvide vinger.

Stille vær!
Den er nær,
duen med hvide vinger,
duen, som til mig bringer
bud fra det fjerne. —
Med stille fred
og hilsen med
om kjærlighed
vil den jo værne
mit hjertes borg
mod uro, sorg
og mørke tanker.

Hvisk kun ud
nu dit bud,
due med hvide vinger!
Alt, hvad du til mig bringer,
jeg ta'r saa gjerne.
Jeg har jo trang

til stille sang
med hjemlig klang
paa denne fjerne,
ensomme ø,
som stormfuld sjø
saa ofte gjester.

En ven.

Min følgesmand
var stedse han
  om Oslos gamle grunder.

— — — — — — —

Mon han har glemt
vort muntre skjemt
  og vore stille stunder?

— — — — — — —

Aa nei!
Det glemmes ei,
som venskaben blid
i ungdommens tid
i sjælenes dyb har tegnet.

Det er
indskrevet der
med helligheds aand
og bli'r af Guds haand
  mod tidernes stormløb hegnet.

Til én.

Tak for brevet! Da du skriver
slige ord, ak ja, da bliver
hjertets strenge rørt,
og da bliver hørt
nogle ord som disse:
Kjære, jeg tilvisse
ser din mening god.

Ja, forlad, forglem, jeg beder!
Jeg har søgt, jeg endnu leder
efter fred, ja fred. —
Tro mig, jeg ei ved
hvordan den at finde
hvis du ingensinde
alt forglemme kan.

V.

Forskjellige digte.

„Sången är ett språk för andar,
sång är himlens modersmål."

Es. Tegnér.

Digterne.

Det er saa alment blevet,
at digteren har skrevet
om smaa mænd store ord,
ja, han har roset stakler
og gjort dem til mirakler
for? — selv at blive stor.

Og var jeg digter blevet,
jeg havde nok bedrevet
den samme uskik med;
men vel, det blev jeg ikke,
og derfor vil jeg skikke
mig med fornuftighed.

Jeg vil ei andet skrive
end det, som sandt kan blive
nu og i evighed.
Og bli'r jeg saa kun liden,
nu vel, jeg undgaar striden
om rang, og bor i fred.

Venter paa postskibet.

[Skrevet paa Island, hvortil *forf.* kom i nov. 1897. Fra den tid var intet postskib i vente før den 28. jan. næste aar. Det skib var dog ca. 3 dage *forsinket*.]

Hu, hvor det stormer!
„Laura“ kommer nok ei
endnu paa længe.
Uveir vil krænge
skibet med post paa dets vei.
Hu, hvor det stormer!

Eier da ingen
kraft til at stanse dens larm?
Skal disse kjære
breve ei bære
kjærligheds bud fra din barm?
Kommer der ingen?

Aa jo, jeg kjender
en, som kan stormene by',
ja, selv de vilde,

by' at bli' stille,
stanse sit rædsomme gny;
ja, ham jeg kjender.

Bud han vist sender
ud over stormende sjø.
fører hin skude
fremad derude,
frem til vor ensomme ø.
Bud han vist sender.

30. jan. 1898.

Fødselsdage.

I.

I dag saa glad jeg vil erindre,
at ud paa livets alfarvei
der vandrer én, ja ingen mindre,
end en veninde kjær til mig.

Og da du saa i dag passerer
en milesten paa livets vei,
jeg passer paa og gratulerer:
Maa glæde, lykke følge dig.

II.

[Paa et kort, hvorpaa et billede af en liden pige, som trækker strømperne paa.]

Jeg maa nok ud at spasere,
og derfor maa strømperne paa;
til Lisabeth skulde jeg gaa
og hilse og gratulere.

III.

To-day another year of life
is filled and added to your age.
To-day another written page
is turned in book of life.

My heartliest wish shall always be:
May many years to her be given,
and may the all from God in heaven
get blessing, good and happy be.

Stambogsvers.

I.

Mit navn, hvad skal det her?
Saa mange før er skrevne,
og tanker, som er blevne
af mig udslidte, er
papir og blæk ei værd.

II.

Skal du vanke om i verden,
tag én ting bestandig med
og i sorg og glæde bær den,
giv den i dit hjerte sted:
tanken om din fader, moder
og om hjemmets stille fred
og om søster og om broder
og om deres kjærlighed.

III.

Den evige Gud er en bolig.
  Hans kjærligheds arme sig strækker
    til mennesker ned.
Hans favn er en tilflugt saa rolig.
  Did fienders stormløb ei rækker.
    Der hersker kun fred.
      Kun der maa du bo.

IV.

Glem det ikke:
livets øieblikke
aldrig raster,
frem de haster
  evigheden mod.

V.

Det aa leva
er aa hæva
  høgt sitt sverd;
modigt strida,
taaligt lida
  livsens ferd.

VI.

Hvað þér voruð
vinir þekkja.

Lífið ei þagnar,
þegi varir.

Hvað þér verðið
veit sá eini.

Lifið þér glaður
lífs um daga.

Lífsins ljós
ljómar á hæðum
himna.
Styrkleikr guðs
streymir í æðum
allra.

Vuggesang.

Sov du, sov du, lille Liv!
Verdens uro, strid og kiv
skal ei naa dit øre.
Englene dig vogte vil.
Deres harpers skjønne spil
du i drømme høre.

Gud, velsigne lille Liv!
Fred og naade hende giv,
saa dit barn hun blive.
Hist blandt englene en gang
hun med himlens rene sang
evigt lov dig give.

Ved aarskiftet.

Stille bort en ven nu haster
over evighedens rand,
mens han tusend tanker kaster
til os børn i tidens land.

Grib de tanker, venner kjære!
Hvad han var, for os han var.
Maa hans afsked dog os lære
livets lektie mere klar.

Ja, hvad aaret end os bragte,
ét er dog for evig sandt:
vi Guds naades rigdom smagte,
hos ham kjærlighed vi fandt.

*
* *

Gud, du tidens, evighedens
store kilde, pris ske dig
for barmhjertighedens, fredens
sol-lys paa vor fortids vei!

End et bud du til os sender.
Hvad det bringer, ved kun du.
Du det alt til gode vender.
Maa vi komme det ihu.

Der for hilser vi med glæde
aarets gjest, som nærmer sig.
Vi vil freidig med ham træde
ud paa fremtids alfarvei.

Tak for det, som er og kommer!
alt skal bringe himlen nær,
til i evigheds skjærsommer
vi dig, kjære fader, ser.

Til venner.

I.

I hjertet klinger
en lyd. Paa vinger
af digt den svinger
   sig frem idag:

O, maatte glæden
og fryden, freden
faa bo i reden
   hos jer i dag!

„I dag“ alene?
Nei. Mere mene
de ord: Til sene
   og sidste dag!

Hvad? „Sidste dagen?“
Hvis den bli’r tagen,
hvad saa? — Kun klagen
   paa dødens dag.

Nei, mere mene
de ord: ei „sene“,
ei „sidste“, — ene:
en evig dag!

II.

I livets gamle krønikebog
saa mangen line mørk er bleven;
thi had og falskhed ordet tog,
og efter, naar de ord blev skreven,
kun dødens sorte mærker stod.

I livets gamle krønikebog
dog mangen line lys er bleven;
thi kjærligheden ordet tog
og skriften, som med blod blev skreven,
i livsens rene lysskjær stod.

Og du, du skrev i krønikebog
og lange aar det blev bevaret,
og lys var skriften, — og Herren tog
og skrev den ind, i lys forklaret,
i evighedens, livsens bog.

Godt mod.

Glæd dig ved det glade,
som du om dig ser.
Du er fri fra skade,
alting mod dig ler.
Ungdomslivet, haabet
vinker dig til slag;
til dig lyder raabet:
Tag med stærke tag
i der, hvor de svage
vaklede og faldt.
Lad ei høre klage;
freidighed kan alt.

VI.

Nogle oversættelser

fra islandsk.

„Ástkæra, ylhýra málið,
og allri rödd fegra!
blíð sem að barni kvað móðir
á brjósti svanhvítu.“

Jónas Hallgrímsson.

Matthias Jochumsson.

I.

FORSYNET.

Hvad er det lys, som straaler her
paa vei, hvor ellers intet lys jeg ser?
Hvad er den glans, som solen overgaar
og breder over jord en himmelsk vaar?
som tegner „kjærlighed“ paa barnets kind
og „evigt liv“ i dødens stunder ind?
Hvad er det lys, der som en favn saa skjøn
sig breder ud mod hver en tidens søn?
Det lys er Gud.

Hvad er den røst, som i mit hjerte bor
med gjenklang af livsens almagtsord, —
den fadersrøst, som tolker alt saa vel, —
den modersrøst, som varmer ømt min sjæl, —
den røst, der stedse lyder, o saa mildt,
mens alle verdens røster synger vildt, —

den røst, som over dødens mørke sky
fremtryller haabets skjønne morgengry?
Den røst er Gud.

Hvad er den haand, som vogter dette rør
om kolde vinter, saa det ikke dør, —
den haand, som fandt mit livsfrø, hvor det var
i stilhed gjemt, og frem til liv det bar, —
den haand, som sender solens straaler ned
og skaber lys og danner dunkelhed, —
den haand, som skriver livsens love ind
i liljens blade og i barnets sind?
Den haand er Gud.

II.

MED JESUS.

Jeg vil med dig, Jesus, fødes,
leve, leve helt med dig,
fattig med dig her udstødes,
vandre livsens smalle vei.
Jeg vil med dig, Jesus, fødes,
leve, leve helt med dig.

Jeg vil med dig, Jesus, fremmes
udi visdom, naade stor,

men af verdens vise glemmes,
og faa sidde ved dit bord.
Jeg vil med dig, Jesus, fremmes
udi visdom, naade stor.

Jeg vil med dig, Jesus, stride,
søge de fortabte faar,
vil forbinde saar, som svide,
mætte den, som hungrig gaar.
Jeg vil med dig, Jesus, stride.
søge de fortabte faar.

Jeg vil med dig, Jesus, bøies
ved dit kors, og dø med dig;
ene, der jeg vil ophøies,
thi der ligger livsens vei.
Jeg vil med dig, Jesus, bøies
ved dit kors, og dø med dig.

III.

VED ISLANDS TUSENAARSFEST 1874.

O Gud, vort lands, vort Islands Gud,
vi lover dit hellige, hellige navn
mens tidernes hærskarer knytter dig krans
og heniler i evigheds favn.

For dig er én dag saasom tusen aar
og tusen aar dag ikkun er,
en evigheds smaablomst, som skjælvende
staar
og tilbér og — er ikke mer.
:,: Islands tusen aar, :,:
en evigheds smaablomst, som skjælvende
staar
og tilbér og — er ikke mer.

O Gud, o Gud, vi bøier knæ
og bringer vort offer, os selv, som vi er;
Gud fader, vor Herre fra slægt og til slægt,
frem vi stammer vort hjertes begjær.
Vi beder og takker i tusen aar —
vor eneste hjælp er fra dig —;
vor tak og vor sitrende bøn til dig naar,
du, som styrede skjæbnernes vei.
:,: Islands tusen aar, :,:
som den kjølige morgen nu for os de staar,
men dagen de førte med sig.

O Gud, vort lands, vort Islands Gud,
vi lever som skjælvende, skjælvende straa.
Vi dør, er du ikke vort lys og vort liv,
saa at løftes fra støvet vi maa.

O vær du hver morgen vort salige liv,
vor kraft under dagens besvær,
og om kvelden din himmelske hvile os giv,
ja, vort folk du i naade vær nær.
:,: Islands tusen aar :,:
blive blomstrende liv, hvis velsignelse naar
ind i gudsrigets evige sfer.

Valdemar Briem.

I.

UNGDOM OG ALDERDOM.

Du unge ven udi livets vaar,
med maade nyde du skal din glæde,
thi snart heniler din ungdoms aar,
og livets høstdag vil mod dig træde.
Og du, som mistet har ungdoms latter,
du kan dog glædes, du gamle ven,
thi husk, at ung skal du blive atter
og ungdomsroserne faa igjen.

II.

PAA FJELDET.

(Brudstykke).

Lavt støvet vist er lagt
og baand det binder,
men aanden staar i pagt
med Gud og finder
dog vei med ham paa fjeldets tinder høie.

Der yndig udsigt er.
Guds dybhed skuer der
det rene øie.

III.

VORDE LYS!

„Vorde lys, vorde her lys!"
verdensskaberen bød.
Mægtigt var ordet, som lød af hans mund,
fagreste lys i den selvsamme stund
straks da af mørket frembrød.

„Vorde lys, vorde her lys!"
Gud Herren atter bød,
elskende verden, som sov i sin grav,
enbaarne sønnen os mennesker gav; —
atter da lys her frem brød.

„Vorde lys, vorde her lys!"
hørtes hos hvert et folk.
Mennesker elsked dog mørket saa sort.
Hen fra dets glans derfor flygted de bort.
Lyset var sandhedens tolk.

Vorde lys, kundskabens lys,
lys for alle paa jord!

Lad det beseire al ondskabens magt,
lede Guds børn ind i sandhedens pagt,
lyse for frelserens hjord.

Vorde lys, kjærligheds lys,
lys over hver en strand.
Kulden lad vige for varmen deraf,
hadet lad dødes og gaa i sin grav,
kjærlighed fylde hvert land.

Vorde lys, himmelklart lys,
kjærlighed, haab og tro!
Flygte vor jammer og komme guds fred,
bringe den glæde og salighed med,
Gud, i dit lys lad os bo!

IV.

VELSIGNELSES-ORDENE.

Herren signe mig og mine
morgen, kveld og nat og dag.
Herren brede vinger sine
over os med velbehag.
Herren naadig være vern
for os alle, nær og fjern.

Herrens ansigts lys os skinne,
lyse gjennem dødens dal;

Herren lade her os finde
veien, som vi vandre skal.
Herren sine børn paa jord
give naade, rig og stor.

Herren her sit ansigt kjærligt
løfte over sine smaa.
Herrens ansigts lys saa herligt
glæde os; hvor vi skal gaa
Herren give os sin fred
her og hist i evihged.

Jón Ólafsson.

DRØMMENES LAND.

Mørket sig sænker saa tungt over verden,
kjølig og trist er min jordiske færden.
Men jeg ved en verden saa lys og saa skjær,
drømmenes solfagre hjemland det er.

Sent kommer vaaren og sent blomstrer ege,
sent grønnes dette aar volden, den blege,
men vaaren er evig, og evigt er grønt
drømmenes solfagre hjemland saa skjønt.

Fra fosterjord bortvist jeg nødes at lide,
ser ei mit hjemland med tindene hvide;
men dog har jeg fosterjord, straalende
skjær;
drømmenes solfagre hjemland det er.

Lad dommeren atter til fængsel mig dømme,
saa bort fra mit hjemland jeg nødes at
rømme;

jeg eier dog hjemland, hvor fristad er nær,
drømmenes solfagre hjemland det er.

Fra slægt og fra venner jeg bort maatte drage;
ene i verden jeg staar med min klage.
Dog findes et land, hvor min aand er dem nær;
drømmenes solfagre hjemland det er.

Nogle, de kjæreste vennerne mine
graven har sluttet i armene sine.
Dog findes et land, hvor jeg stedse dem ser;
drømmenes, mindernes hjemland det er.

Fattig jeg er, og saa tungt trykker sorgen,
eier ei brød til den kommende morgen.
Men *hvad* gavner guldet, hvor alt dog er muld?
I drømmenes hjemland er kjærlighed guld.

Hvad er vel konger i verden at kalde?
Før man det ved deres troner kan falde.
Den storhed, jeg ved, ei betyder et grand.
Riget, mit rige, er drømmenes land.

Bekymringer trykker, og taarerne svider,
verden mig plager og meget jeg lider;
men drømlandets sol tørrer taaren af kind,
glæder mit hjerte, opliver mit sind.

Og sidst, naar jeg ender min livsvandrings dage,
sidst, naar mit kjød skulle ormene gnage,
til mine jeg længes, o Herre, mig hør!
Til drømmenes evige hjemland mig før!

Páll Ólafsson.

I.

JÓN ÞORSTEINSSON.

Det lod jeg sige mig
tre gange,
at som lig du hviled;
thi jeg troed ikke
din troskab
laa paa en baare.

Nu har jeg dine
kjære fundet,
slægtninge, venner;
deres taarer
tællet ei blive,
og tabet ei veiet.

For dig var det samme
(da er alt godt),

hvor og hvad tid
döden sagde:
„Nu er tiden kommen;
nu skifter du bopæl!“

Dig saa jeg at bære
dagens hede
bedre end alle hine,
glad og gjæstfri
og gavmild
særlig ved trængende.

Hvad du var mig,
hvad jeg savner dig,
hvad jeg længes at se dig,
det viser jeg ikke,
det siger jeg ikke
mange i verden.

Kjæreste hilsen
fra børnene dine,
fra elskende hustru,
fra vennerne dine,
fra slægtninger alle;
alle sige det samme:

„Haabets øine

skal skue
ud over dødens dyb.
Hils du mig förstl
i bedre verden,
naar jeg farer derhen.“

II.

MODER DØD.

Sover og sover,
svøbt i ligsvøb,
i moderskjødet
min moders egen
hjælpsomme haand
og varme hjerte; —
øiet kjærlige
og panden rene.

Mindes jeg end
i sorgernes verden,
faderløs,
at jeg moder eied.
Hun trøsted
og hjælped,
leded og støtted
sit svage barn.

Modersmaal mit
af moders læber
lærte jeg da;
skjønned jeg da;
i syndefrit hjerte
saaed hun trofast
og dugged med taarer
troens udsæd.

Siden hun viste
paa livsens vei,
min moder kjær
— det største af alt —
med sit eksempel,
hvorledes daglig
børn bør leve
efter Kristi ord.

Og sidst hun lærte
mig med ord
og kjærlige øine
at vende mit blik
mod himlen og bede,
lærte mig binde
troens og haabets
hellige baand.

Saa skjønt nu sover
det yndigste lys
for mine øine,
min kjære moder,
lever dog haabet,
lever dog troen,
lever, o, moder,
hos himmelfader.

Steingrimur Thorsteinsson.

I.

HEVN.

Hevne dig aldrig du skal;
mod ondskab forsvar dig med dyder.
Hevnen er daarskaben kun,
og tomhed dens glæde blot er.

Grav for sin uven han grov,
men døden grov grav bag om ryg hans.
Selv i den faldt han, ja faldt,
førend fuldendt var hin.

II.

DEN SØVNIGES GRAVSKRIFT.

Her hviler jeg, som søvnig var hver morgen
og stedse tung og træt jeg gik min gang.
I graven slukkedes omsider sorgen,
thi søvnen der var dog saa god og lang.

III.

ULV I VIG.

Alle lover Ulv i Vig
for hans rigdom svare.
Selv vei til penge over lig
var han ei sen at fare.

Lárus Halldórsson.

OPSTANDELSENS HAAB.

Hvor yndig-skjøn og underbar
i vaarmorgens deilige, deilige stund
var straalglansen klare, som skinned om land,
da vor frelser opvaagned af blund.
Over gravene bredes nu livslysning skjær,
paa høiene blomstrene gro,
og sorgernes hjem kommer livsglæden nær,
i taarerne glimter der tro.
:,: Hvor er, Hades, nu :,:
den seir, hvoraf hidtil stolt pralede du?
Se graven er livsveiens bro.

Med harpelyd og glæde stor
vi synger nu jublende, jublende sang.
Thi frelserens seir er vor salige fryd,

og hans spor er til himlen vor gang
thi er graven end mörk, og er døden end saar,
vor herre dog levende er.
Han fjerner al nød, og han törrer hver taar,
oss byder at være sig nær.
:,: Op til himlens hjem :,:
vor elskende frelser snart kalde vil dem,
som brødre han kalded har her.

Med englesang og stærk basun
fra himlen han kommer, han kommer til jord.
Af gravene aabnede toge da frem
de, som hører til frelserens hjord.
Han kommer, vor Jesus, vor elskede ven,
forløsningens time er nær.
Han kommer, han kommer til jorden igen
med englenes straalende hær.
:,: Se, han kommer snart :,:
med riget og livet og lyset saa klart,
og tidernes nat er ei mer.

Helgi Hálfdánarson.

VEIEN, SANDHEDEN OG LIVET.

Du, Jesus, er *veien* til himmelens hjem,
til hjemmet med saligste glæde.
O, lad os ei ledes fra dig hen med dem,
som vei mod fortabelse træde.

Du, Jesus, er *sandheden.* Giv, at vi ei
maa lytte til lögnerens tale,
men elske af hjerte hvert ord i fra dig,
det ord, som kan sjæle husvale.

Du, Jesus, er *livet.* Du seirende er.
Lad döden fra sjælene vige,
men kom der, o, livsfyrste, frelser saa kjær,
med livsens, det evige rige.

Jónas Hallgrímsson.

SOLNEDGANG.

Stille og sagte
paa myge havseng,
gaa du til hvile,
du glade sol.
Nu om de klare
himmelveie
din ferd du for
over frugtbar jord.

Sænk nu dit hoved,
dit skinnende hoved,
smilende, blidt
mod havets bryst,
saligt og yndigt
ligesom op du stevned
den bratte vei
paa himlenes bue.

Signede, signede
blide sol!
velsignet være
din skaber stor!
for alt godt,
som du har gjort
fra din opgang
til dagens ende:

Nattens skygger spredte
du, dagens stjerne!
med glæde, af straalende
veiene dine.
Lys gav du folket
dagens stunder,
lys over veien,
du dagens stjerne!

Fugle du vækked
og blomster fagre,
fuglene synge
og blomsterne dufte.
Held nu dit hoved
stille og sagte,
trætte vandrer,
veienes stjerne!

Synk nu stille
i havets skjöd,
rosfagre sol,
og stig dig i morgen
friere, friskere,
Guds skjönne dag,
signede, signende,
blideste, skjönneste sol!

Stille og sagte
læg dig til hvile,
træt af dit löb!
Dog, vent nu en stund,
saa kjærligheds öine,
milde og blide,
mod dig kan smile
fra jordens egne.

Drag nu dit telt
af blaanende lysning —
himlenes telt —
sammen om kring dig,
hvil dig, sov smilende,
du kan af leiet löfte
hvilet dit hoved,
mod himmelen op.

Haabet, det blide,
straalende skjönne,
dryppe, som dug,
af din herlige haand,
saa at det vække
menneskehjerter
af sorg og dvale
vække til livs!

Almagtens billed!
Fagre drømme
gladelig vaagne
ved dine straaler,
ligesom nordlige lys
vaagne og sprede
sit blaalige skin
over mørke skyer.

Synk du stille
i havets skjød,
rosfagre sol,
og stig i morgen
friere, friskere,
Guds skjønne dag,
signede, signende
blideste, fagreste sol.

Stille og sagte
læg dig til hvile,
træt af dit løb.
Dog, vent en stund,
giv os at nyde
end dine yndige,
elskende blikke,
synkende sol!

Klæd dig saa atter
i gylden klædning,
i morgenens skrud,
glædende jorden.
Klæd dig og drag
frem af din bolig
fager og vældig,
straalende sol.

Og lysglans bred
over fjeldenes toppe,
før end hedeste dag
lyser paa hjmlen.
Længe os lyse
din op- og din nedgangs
herlige straaler,
signede sol.

Haabet du vækker,
bønnen du liver,
driver bort mørket,
glæder vort øie,
styrker vort mod.
Glæde og lovsang,
tak og lovprisning
lyder om dig.

Haabet du vækker,
bønnen du liver,
mens du i straaler
synker paa himlen;
atter i straalglans
stiger du op;
tak og lovprisning
lyder om dig.

Synk nu stille
i havets skjød,
rosfagre sol,
og stig i morgen
friere, friskere,
Guds skjønne dag,
signede, signende
blideste, fagreste sol!

